

Exercici 1

[2punts]

Opció A

Els 2 punts assignats es poden atorgar si l'examinand explica que:

- (a) Eumolp i el Lúcid Conseller es poden interpretar com a alter egos d'Espriu: el primer dona la visió de l'Espriu de 1939 i, el Lúcid Conseller, la de l'Espriu dels anys seixanta. **(0,5 punts)**
- (b) Eumolp és un bufó geperut, el pigall de Tirèsiàs. És un esclau estranger sense ciutadania ni drets, per això pot actuar al marge de les lleis. Fa de contrapunt dels personatges, és lúcid i escèptic i manifesta obertament els seus pensaments. Es manté fidel a Antígona i decideix acompanyar-la en el seu destí. **(0,75 punts)**
- (c) El Lúcid Conseller és un personatge que Espriu incorpora en la segona versió d'*Antígona* (publicada el 1969). Apareix només a la tercera part de l'obra, sempre en un apart de l'escena principal i es dirigeix a un «amic» anònim que li fa d'interlocutor sense rèplica —mirall de l'espectador/lector—, a qui comenta de manera crítica els fets. El Lúcid Conseller és irònic, escèptic i, evidentment, lúcid. Fa la funció de contrapunt, per remoure la consciència de l'espectador/lector, acostar els fets a la realitat política del moment i posar de manifest la universalitat de la baixesa de la condició humana. **(0,75 punts)**

Opció B

Els 2 punts assignats es poden atorgar si l'examinand explica que:

- (a) *Bruixa de dol* té dues parts ben marcades. A la primera part (formada per una divisa i les seccions 1-4), destaca el tractament del tema de l'amor a partir de l'experiència amorosa i sexual, la ruptura i la solitud, i també el desig. En general, l'experiència vital condueix a una reafirmació personal del jo poètic. A la segona part (que s'inicia amb la secció «Avui les fades i les bruixes s'estimen» i culmina amb el poema «Vuit de març»), el jo poètic abandona la visió més personal per identificar-se en la col·lectivitat. En aquesta segona part, la denúncia de les desigualtats entre homes i dones, el sentiment de pertinença a la col·lectivitat feminista i la reivindicació del moviment feminista esdevenen els eixos temàtics centrals. **(1 punt)**
- (b) Al llarg de l'obra, Marçal construeix tot un seguit d'elements simbòlics, molts de recurrents. El més rellevant és la bruixa, la «bruixa de dol» del títol, que uneix el món infantil i màgic amb la idea de la dona proscripita, perseguida («hereves de les dones / que cremaren ahir», al poema «Vuit de març»). Els elements màgics com la fada, el mag i el mirall representen sovint la identitat femenina. La lluna és una imatge tradicional de la dona: element nocturn, irracional, misteriós, amb canvis rítmics associats al període menstrual i de fecundació; Marçal matisa i subverteix la imatge popular, tradicional, de la lluna reflex de la llum del sol. D'altres símbols s'emmarquen en l'erotisme i la reivindicació del cos (el llargardaix, la petxina, l'espasa, la flor, el foc) i d'altres remeten al dolor (els ganivets, els ullals, la sang). **(1 punt)**